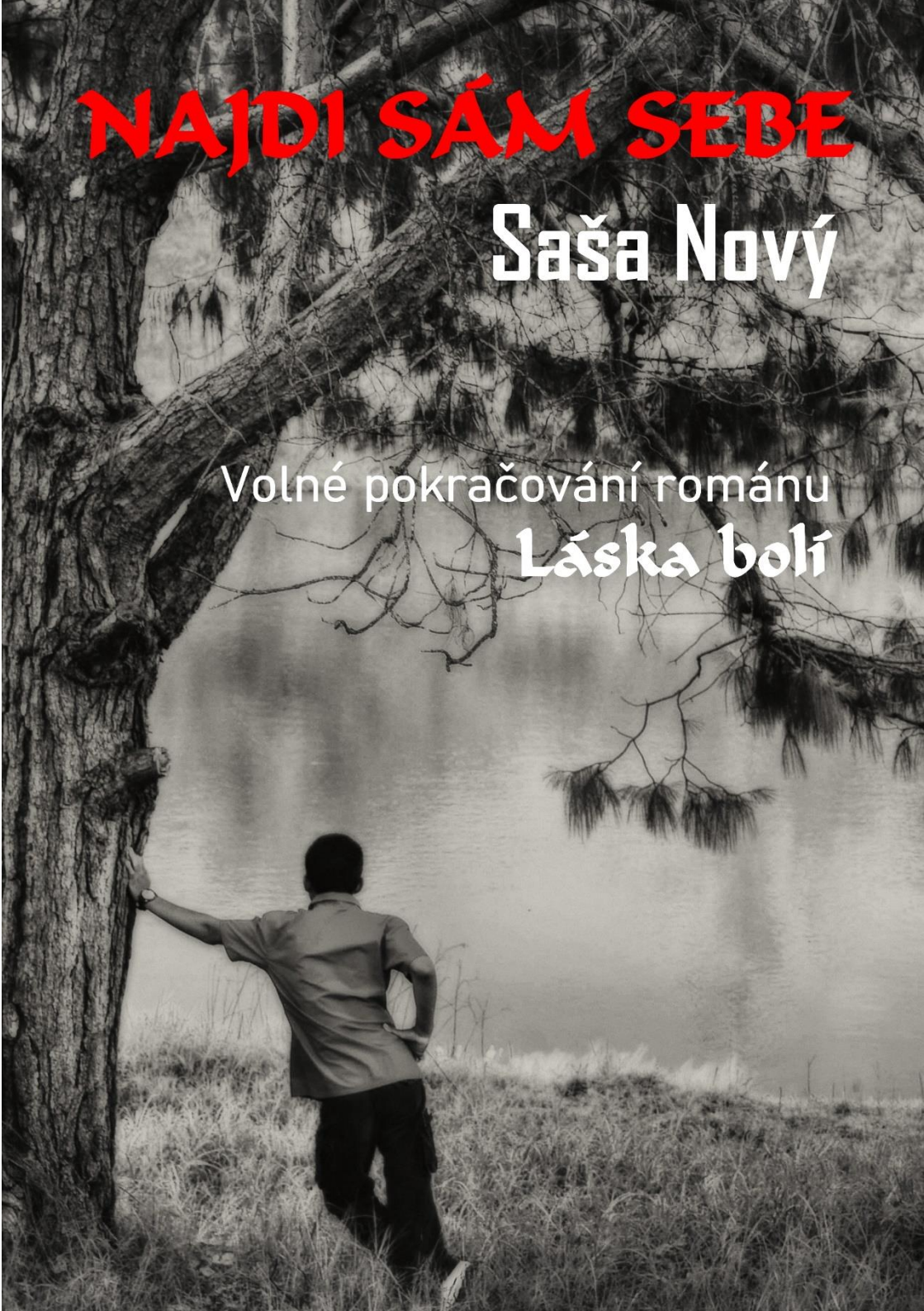

NAJDI SÁM SEBE

Saša Nový

Volné pokračování románu
Láska bolí

NAJDI SÁM SEBE

Saša NOVÝ

1. SOUSEDI

Bylo teprve půl páté ráno, ale už se rozednívalo. Další tropická noc. Petr ze sebe shodil propocenou deku a znechuceně se svalil z postele. Akutně se potřeboval vyčůrat, ale musel počkat, až mu opadne vzrušení a bude si moct ulevit. Bylo to v poslední chvíli.

Přemýšlel, jestli má rovnou vlézt do sprchy, ale když vyhlédl z okna a viděl, že na obzoru je další horký den, zapálil si cigaretu, hodil si osušku kolem krku a vyšel na verandu. Už nyní bylo venku příjemně teplo a jasná obloha slibovala další slunečný den. Nahý došel s cigaretou až na břeh jezera a pomalu si namočil kotníky. Voda byla krásně teplá. Rozhlédl se kolem sebe, ale nikoho neviděl. Stávalo se málokdy, aby sem někdo zabloudil. Proto si dovolil jít nahý. Nemusel se bát, že by vzbudil veřejné pohoršení.

Byl Fandovi vděčný, že mu dohodil tuhle chatu. Byl to vlastně zděný domek s patrem. Sice malý, ale jemu to stačilo. Dole byl pokoj, kuchyň a koupelna se záchodem. V patře si udělal ložnici a pracovnu. Do domu byla zavedená elektřina i voda. Sám si nechal zbudovat žumpu, aby měl záchod v domě. Petr se při koupi divil, že je to jediná chata v blízkém okolí na tak krásném místě. Stála na okraji lesa a nedaleko malé písčité pláže obrovského jezera. Od Fandy se dozvěděl, že chalupu si tady postavil těsně před revolucí, nějaký důležitý soudruh z okresu, který však po revoluci ztratil svůj vliv a

musel ji prodat. A od něho ji koupil Fandův kamarád, kterému se nedostávalo peněz, proto ji prodal. Od loňského podzimu to tady říkalo pane Petrovi. Cítil se tady šťastný. Musel kvůli tomu sice prodat svůj byt, aby si mohl dovolit koupit tuhle krásu, ale nelitoval toho. Od jisté doby to ve svém starém bytě nesnášel. Ten byt doslova nenáviděl, a tak byl rád, že z něho mohl utéct.

Udělal několik temp, nebyl žádný velký plavec, ale užíval si to ticho, svou nahotu a volnost. Voda v jezeře ho příjemně osvěžila. Když vylezl na břeh, nazul si pantofle, ale osušku si opět jen přehodil kolem krku. Bylo mu příjemné, jak je mokrý a usychá jen pomalu. Došel do chaty a v kuchyni si udělal kávu. S ní se vrátil ven na terasu, stále nahý, se posadil do křesílka, zapálil si cigaretu a užíval si to ticho i nádheru. Na okamžik se mu hrdlo stáhlo smutkem. Strašně moc mu oba chyběli. Nakonec zaplašil chmury, které ho občas přepadly, a začal přemýšlet, co dnes bude dělat.

Ve chvíli, kdy prodal byt, dal výpověď i v práci. Každý měsíc dostával rentu od vnitř. Jako bývalý policista na ni měl nárok. Navíc mu zůstalo dost peněz z prodeje bytu, i když koupil tuhle chatu. Sám moc náročný nebyl, a tak uměl vyžít s tím, co měl. Letos mu táhlo na padesát, takže se přehoupl do poslední třetiny svého života. Přesto neměl pocit, že by si připadal starý. Někdy jen možná zbytečný. Kromě staré maminky, která už na tom nebyla zdravotně zrovna dobře, neměl pro koho žít. Přesto život miloval, a vždy se velmi těšil, když přijel Fanda s manželkou a udělali si úžasný víkend.

Fanda byl jeho kamarád a bývalý kolega u policie. Znali se už mnoho let. Navíc Petr občas zašel do vsi, která byla nedaleko odsud,

kde zapadl do místní hospůdky. Ze začátku se na něj všichni dívali dost nepřátelsky. Mnozí mu zazlívali, že koupil zrovna tuhle chalupu, kterou původní majitel dokázat postavit a zlegalizovat v místech, kde už se žádná jiná stavět nemohla. Postupem času si však získal jejich důvěru, a tak měli dvakrát týdně slezinu v hospůdce, kde měli i svůj stůl. Prostě se sešli dědkové a chlapi, kteří se tomu věku blížili, a rozebrali vše možné. Petr si ve chvíli, kdy dopíjel kávu, uvědomil, že zrovna dnes je středa a mají slezinu. Docela se těšil, i když vždycky po návratu nadával sám sobě, jak mu roste pupek po pivě. Už nebyl nejmladší a jeho metrák se nedal přehlédnout. Byly doby, kdy si z toho dělal hlavu, ale nyní na to už kašlal.

Ve chvíli, kdy slunce začalo zapadat za hradbu stromů, nadešel čas, aby se Petr vydal do vsi. Příroda a okolí, kde bydlel, mu byly hodinami, které každému normálně visely na zdi. I on je tam měl, ale v létě je nepotřeboval. Často dokonce zapomínal i na mobilní telefon. Ještě před časem by bez něho nešel ani na záchod. I dnes, když vyrazil do vsi, si na něj vzpomněl, až když byl uprostřed lesa. Jen nad tím mávnul rukou a šel dál. Bylo vedro a Petr šel jen v šortkách a tričku. Co nikdy nezapomněl, byla kšiltovka. Vzhledem k tomu, že si holil hlavu, nosil ji neustále. V létě kvůli vedru, v zimě, aby nenastydl. Už nebyl nejmladší.

„Copak, mladej, snad ti není vedro?“ zaburácel smíchem starý Horáček. Byl to bývalý předrevoluční starosta, rodák a bylo mu kolem sedmdesáti. Přesto byl stále vitální, a hlavně do každého rád rýpal.

„Kdepak, venku už jich několik zmrzlo a jen se štěstím jsem nebyl další,“ ušklíbl se Petr a posadil se ke stolu. Nemusel dlouho čekat a měl před sebou pivo. S chutí se napil, protože jazyk se mu lepil na patro. Zatím tady seděli jen oni dva. Vzhledem k věkovému složení stálých hostů nikdo nikdy nevěděl, kdo dorazí. Petr tady byl nejmladší nejen věkově, ale i délkou pobytu ve vsi.

Během hodiny se sešli. Nechyběl nikdo, a tak všech šest míst bylo obsazených. A na to, že byla středa, byl slušně zaplněný i lokál. Petr to chápal, v okolí bylo plno chatařů a turistů. Ti všichni měli žízeň a točené bylo točené.

„Tak se nám to tady rozroste,“ začal starý Horáček, když všichni seděli na svém místě a popíjeli pivko.

„Jak to myslíš?“ zeptal se bývalý učitelský.

„Bývalej mlýn je už opravený a je z něho hotel,“ oznámil vítězně Horáček, který měl radost, že pořád ví víc než ostatní. Hlavně dřív. Jeho žena uklízela na radnici.

„No, a co?“ zapochyboval další host u stolu. „Co to pro nás znamená,“

„Je vidět, že jsi nikdy nepodnikal a nedělal s lidma,“ ušklíbl si bývalý starosta a zhluboka upil pivo ze svého půllitru, „jinak by si věděl, že nejen v sezóně tady bude víc lidí. Také shánějí nové zaměstnance. Dokonce jim nabízí ubytování. A hlavně bude mít tady Lojza konkurenci.“

„Toho se nebojím,“ máchl rukou hostinský Lojza, „určitě nebudou mít pivo za takovou cenu jako já.“

Petr se nad tím jejich haštežením musel pousmát. Jen to, že tady je nový hotel a restaurace mu nějak uteklo. Bylo to na opačné straně vsi a daleko od něj a do těch končin většinou nepřišel.

„Tak to mají, co dělat. Sezóna už začíná a musí začít honit kšefty, aby se jim to, co nejdříve vrátilo,“ uzavřel celou debatu učitelský a už vytahoval karty. Jeho jediného se starý Horáček většinou nesnažil trumfnout. Možná kvůli tomu, že se oba znali ještě z dob, kdy tu vládli soudruzi.

Bylo něco po jedenácté, když Petr odešel z hospody. Cítil, že už má právě tak dost, aby bezpečně došel domů. A to se opět ubránil smršti panáků, které se běžně pili u jejich stolu. On si však držel svoji lajnu. Tvrdý alkohol už dlouho nepil. I když se mu ze začátku smáli, nakonec to začali akceptovat.

Venku už byla tma, ale stále bylo teplo a Petr se potil. Cestou si dokonce sundal tričko a šel jen v pantoflích a kraťasích. Cestu znal naštěstí z paměti, takže k chatě došel bez problémů. Ve chvíli, kdy vstoupil na verandu, zarazil se. Domů se mu ještě nechtělo. Stáhl si kalhoty a nahý, jak byl pod nimi, si zapálil cigaretu a posadil se na poslední schod na terasu. Byla nádherná letní noc. I když cítil vypitá piva, spát se mu nechtělo. Vůbec mu nechyběla ani televize. Přitom dřív mu doma hrála stále. Tady ji měl také, ale málokdy si ji pustil. Jediné, co si neodpustil, byla hudba. Tu miloval. I když jí nerozuměl. Proto pustil svůj oblíbený play list v mobilu, který položil na stůl a zaposlouchal se do tónů skladem. Cítil, že se zase dostává do své nálady a začíná vzpomínat na minulost. Dovolil to však jen do chvíle, než mu začaly téct slzy po tváři a než dokouřil cigaretu. Potom rychle našel

skladbu, která ho tak nedojímala a rozběhl se na pláž. Dřív, než vstoupil do vody, vyčůral se u stromu na břehu a potom vběhl až po pás do teplé vody. Na plavání si netroufal. Věděl, že má upito a nechtěl se utopit. Proto se jen několikrát ponořil pod hladinu, aby se osvěžil. To mu stačilo.

Ve chvíli, kdy vyšel z vody, zaslechl žbluňknutí. Polekaně se ohlédl k jezeru. Nic však neviděl. Nakonec nad tím mávnul rukou. Zas jen nějaký kapr zalovil na hladině. Došel na verandu, odemknul a vešel dovnitř. Spát se mu stále nechtělo. Proto si udělal ještě kávu, z lednice vytáhl pivo a šel si sednout na terasu.

Žbluňknutí se ozvalo znovu. Z levé strany pláže, kousek od stromu, kde před chvílí čůral. Zahlédl jen kruhy na vodě. Nic a nikoho neviděl, proto se tím přestal znepokojovat a dál si užíval krásné letní noci. Sem většinou nikdo nezabloudil. Dokonce ho v jednu chvíli napadlo, zda nemá začít onanovat. Cítil se vzrušený. Přesto množství vypitého piva mělo svůj účinek, a tak se jeho vzrušení neprojevovalo až tak silně. Nakonec se na to vykašlal. Věděl, že ráno si to udělá dvakrát. Byl to jediný způsob jeho ukojení. Sex neměl už skoro rok. Hudba hrála, Petr kouřil, pil pivo a cítil se skoro šťastný.

2. VETŘELEC

Ráno se Petr probudil později než předešlý den. Věděl, že je to pivem, které včera vypil s chlapama v hospodě. Navíc doma si dal další a šel spát hodně pozdě. Nevadilo mu to, nikam nespíchal. Když vyšel na verandu, viděl, že slunce se už šplhá nad obzor stromů. Odhadoval, že je po osmé ráno. Tady u jeho chaty byl klid. Nikde žádná živá duše. Proto se Petr bezstarostně vydal k vodě, aby si zaplavал. S oblékáním si hlavu nedělal. Udělal jen několik temp a zase se obrátil zpět ke břehu. Nešlo mu o to dělat rekordy, jen se chtěl probrat a osvěžit.

Ve chvíli, kdy měl vodu jen po kolena, sklouzl pohledem ke stromu, kde včera čůral. Byla to náhoda. Snad jen díky tomu, že dříve rybařil, vzpomněl si, že se někde tam včera mlátil kapr nebo dravec, který lovil. Nejdříve si ničeho nevšimnul, teprve ve chvíli, kdy už stál na břehu, uvědomil si, že je něco jinak než jindy. Jako bývalý polda si zachoval určitý instinkt. Alespoň si to o sobě myslel. Tráva kolem stromu byla poválená. Nakonec mu došlo, že je tam něco, co tam nepatří. Ve chvíli, kdy si Petr uvědomil, že tam někdo je, rozběhl se k chatě, aby se oblékl. Neměl potřebu ukazovat se nahý každému, koho potká. Na verandě na sebe natáhl kraťasy, nazul si pantofle a vydal se zpět ke stromu.

Naštvalo ho, že někdo cizí narušil jeho soukromí. I když věděl, že kromě chaty a pozemku pod ní mu tady nic nepatří, pláž a nejbližší okolí považoval za své království. To mu dodalo odvahy a šel blíž. Teprve ve chvíli, kdy došel až ke stromu, poznal, že na zemi někdo leží. Petr z toho byl překvapený. Stalo se málokdy, aby tady někoho potkal. Nyní uviděl cizího člověka na holé zemi. Ležel zády k němu a nehýbal se. Ten, kdo ležel před ním na holé zemi, byl hubený. Skoro blond vlnité vlasy, dlouhé až po ramena přikrývaly i obličej. Petr se lekl, jestli ta žena nepotřebuje pomoc. Ještě u policie toho zažil hodně, tak se mrtvých nebál. Došel k tělu a opatrně se nad něj naklonil.

„Stalo se vám něco?“ zeptal se starostlivě a sáhl té osobě na krk, jestli nahmatá tep. Byl tam, a to ho uspokojilo. Proto opatrně sáhl ženě na rameno a pokusil se s ní zatřást. Nereagovala. Proto ji obešel a poklekl před ní. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že ta dotyčná má na sobě jen špinavé riflové kraťasy a jinak holé tělo. Co však Petra zmátlo, že neviděl žádná prsa. Opatrně odhrnul vlasy, které skrývaly obličej, a pohlédl ženě do tváře. Když poznal, že se dívá na kluka kolem třicítky, doslova se lekl. Viděl modřiny na tváři a prasklý ret. „Haló, co se vám stalo?“ zatřepal s mladíkem a hleděl mu překvapeně do tváře. Zmátly ho ty dlouhé a vlnité vlasy. Teprve nyní si uvědomil, že zadek napasovaný v riflích je na ženu malý. I když v dnešní době se to nedalo poznat.

Dotyčný sice dýchal, přesto nereagoval. Pomalu se naklonil k jeho obličejí a ve chvíli, kdy ucítil z pusy závan kořalky, pochopil, že neznámý toho asi hodně vypil. Potlučený obličej svědčil o tom, že si kluk pořádně natloukl, než sem došel. Ale když si ho Petr pořádně

prohlédl, měl stále větší jistotu, že ten vetřelec dostal spíš nakládačku. Svědčily o tom i odřeniny na kloubech ruky, odřená zápěstí a kolena.

„Potřebujete nějak pomoci?“ zeptal se znovu Petr. Tušil, že odpovědi se nedočká, přesto pro vlastní klid chtěl mít pocit, že udělal vše, aby ho nikdo nenařkl, že tady někoho obtěžuje. Automaticky sáhl do kapsy kraťasů pro mobil. Teprve, když nic nenahmatal, uvědomil si, že tady na chatě ho skoro nikdy nenesil u sebe. Doby, kdy na něm byl závislý, byly už dávno pryč. Proto, když se znovu ujistil, že ten dotyčný dýchá a žije, rozběhl se do chaty, aby zavolał záchranku.

Ve chvíli, kdy vzal telefon do ruky a chtěl rozsvítit displej, ten vůbec nereagoval. Proto se ho pokusil zapnout. Telefon stávkoval a on si uvědomil, že je totálně vybitý. Proto ho v kuchyni rychle připojil na nabíječku. Baterie telefonu byla natolik vybitá, že se ani nezapnul. „Do prdele!“ ulevil si Petr a začal přemýšlet, co má dělat. Do vsi to bylo daleko a jiné spojení se světem tady neměl. Přesto měl pocit, že ten mladík potřebuje pomoc. Bylo jasné, že je opilý a někde dostal pěknou nakládačku. O to víc chtěl mít jistotu, že se o něj někdo postará. Mohl mít nějaké vnitřní zranění, být v bezvědomí? Prostě se mohlo stát něco, co si Petr nechtěl vzít na svědomí. Dal baterii čas, aby se nabila a znovu se vrátil ke stromu.

Mladík ležel stále na boku a v jednu chvíli si i pochrupnul. To nasvědčovalo tomu, že není v bezvědomí a jen spí. Ani to Petra neuklidnilo. Nestál o to, aby tady u jeho chaty někdo umřel. Byl přesvědčený, že ten kluk potřebuje pomoc. Nedokázal v sobě zapřít svou bývalou profesi. Pomáhat a chránit.

„Slyšíš mě?“ zatřepal znovu s mladíkem. Ten se jen mátožně ohnal rukou. To Petrovi stačilo, aby si byl jistý, že dotyčný žije. A to, co uviděl vzápětí, ho o tom ujistilo. Když pohledem kontroloval zbytek mladíkova těla, jestli nemá někde další zranění, všiml si, jak se mu v rozkroku objevuje na riflích stále větší mokrý flek. Pochopil, že ten někdo se právě počůral. „No ještě, že sis nenadělal do gatí,“ ušklíbl se Petr a vzal toho hubeňoura do náruče a odnesl na terasu. Neměl to srdce ho tady nechat. Mohl se sice na něho vykašlat, ale nevěděl, kdo to je, co se mu stalo. Tohle nedokázal.

Kluk byl strašně hubený a lehký. Byl rád, protože metrákového chlapa by takhle nenesl. Na verandě ho položil do lehátka, na kterém se občas válel, když chtěl být na vzduchu a číst si.

Petr se cítil zaskočený tím, že zrovna u jeho chalupy našel cizího, zcela opilého a pomláceného kluka, který se válí na břehu jeho pláže. Dostal chuť na cigaretu a taky potřeboval zjistit, jestli se už vzpamatovala baterie v telefonu. Vrátil se do chaty, a když zjistil, že telefon se stále nabíjí a nejde zapnout, vzal cigarety i zapalovač a odnesl si je na verandu. Neznámý stále tvrdě spal. Petr začal mít podezření, jestli nemá otravu alkoholem. Tedy kromě nějakých skrytých zranění. Naštěstí dýchal. Proto se vrátil do chaty, aby si udělal kávu. Nic jiného stejně nemohl. Dokud mobilní telefon nenaskočí, nemá šanci zavolat pomoc.

Když si nalil smetanu a zamíchal kávu, dostal chuť si zapálit. Uvědomil si, že cigarety nechal na stolku na verandě. Vzal hrnek s kávou do ruky a vrátil se na verandu. „Do prdele!“ vykřikl Petr zděšeně a málem upustil skleničku s kávou na zem.

Lehátko bylo prázdné a po neznámém ani památky. Petr se začal rozhlížet kolem chaty, ale nikoho neviděl. Byl z toho zmatený. Měl pocit, že byl v domě jen chvíli. Sálh po cigaretách, které nechal ležet na stole, ale sálh do prázdna. „Ta svině mě ještě okradla?“ vyvalil oči na místo, kde hledal to, co tam nebylo. Po chvíli zjistil, že mu zmizelo i tričko, které měl přehozené přes opěradlo židle. Ani to tam nebylo. „Mě z toho snad jebne,“ začal se smát Petr, když mu došlo, co se stalo.

3. NOVÝ HOTEL

I když se Petr snažil celé události zasmát, v duchu nad tím neznámým stále přemýšlel. Nešlo o tričko a cigarety, které mu ukradl. Jeho spíš zajímalo, kdo to byl. A hlavně, jak se dostal sem k jeho chatě, a co tu dělal? Když se mu nabil telefon, zavolał Fandovi a řekl mu, co se stalo. Kamarád ho však nepotěšil. Poradil mu jen, aby si začal dávat pozor a hlavně, aby přestal být naivní. Žije v Čechách, měl by chatu zamykat a přestat se chovat, jako byl žil někde v Americe, kde má nejbližšího souseda desítky kilometrů daleko. Petr si uvědomoval, že to, co mu Fanda radí, je logické. Přesto si nechtěl připustit, že jeho svrchované království je ohrožené. Čím víc nad tím přemýšlel, nabýval dojmu, že šlo prostě o náhodu.

Na verandu si vytáhl notebook, a když vyřídil několik emailů, odolal i krátkému nutkání, aby se přihlásil na několik svých profilů na seznamkách, které kdysi založil. Už dlouho na ně nechodil. Pochopil, že je to zbytečné. Vyskytoval se tam stejně jen pořád stejný okruh lidí, kteří lhali, nebo neměli zájem. Nejhorší byli ti, kterým šlo jen o pokec na netu u nahých fotek, ale stejně se nikdy nechtěli sejít. Už dávno pochopil, že je to jen zbytečná ztráta času. Proto zaklapl notebook, dolil si sklenku vína, zapálil cigaretu a sledoval, jak se slunce vyhouplo přímo nad jeho hlavu. Bylo poledne.

Dostal hlad, ale vařit se mu nechtělo. V lednici toho stejně už moc neměl, proto se rozhodl, že si udělá výlet do vsi a něco nakoupí. Mohl tam zajet autem, ale nakonec se rozhodl, že udělá něco pro své zdraví. Poslechl radu kamaráda, chatu zamknul, a když si hodil baťoh na holá záda, vydal se k lesu, kudy vedla zkratka do vesnice.

Když došel na náves, zahlédl hostinského Lojzu, jak právě otvírá. Žaludek se začal hlásit o svá práva, proto vešel do lokálu. Byl první host, a tak s díky odmítl pivo. Věděl, že ještě není odtočené. Objednal si polévku a smažený květák s bramborem. Celé to zapil kofolou a vydal se na nákup. Samoobsluha byla na opačném konci návsi.

Ještě dřív, než se k ní přiblížil, upoutal ho plakát v pestrých barvách na výloze. Zval lidi do nově otevřeného hotelu a restaurace. Petr si vzpomněl, jak o ní včera starý Horáček mluvil. Byl zvědavý, proto se otočil a vydal se po silnici k bývalému mlýnu. Nebylo to daleko a věděl, že i když si tam dám pivo, v klidu stihne i nakoupit.

Už když se blížil k objektu, který ho zajímal, musel uznat, že se to tu změnilo. Petr sem často nechodil, a tak byl mile překvapený, jak se dříve starý, skoro rozpadlý mlýn změnil v novotou zářící hotel, který doslova lákal k posezení do Mlýnské restaurace a na její terasu. Neodolal ani on a šel se posadit právě na terasu. Ocenil, že je tam chládek, protože terasa byla zastřešená a z krbu v rohu se příjemně linula vůně grilovaného masa. Vůně byla lákavá a Petr litoval, že se tolik nacpal u Lojzy v hospodě. Na terase seděli pouze dva postarší manželé, tudíž si mohl vybrat místo, kam se posadí. Usadil se u zábradlí, aby viděl na cestu ke vsi a také jezero. Věděl, že někde tam na opačné straně toho malého moře se krčí v lese jeho chata.

Ještě dřív, než si stačil zapálit, stála u jeho stolu mladá holčína a mile se usmívala. Objednal si presso a malé pivo. Měli Kozla a toho měl rád. Ve městě, kde bydlel, než prodal svůj byt, měl svou oblíbenou pivnici, kam chodil právě na tohle pivo. A, že jich tam vypil hodně. Rychle polkl smutek, který se nevítaně začal hlásit. Ve chvíli, kdy ho holčína obsloužila, rychle se napil, aby spláchl bolest, která mu stahovala hrdlo. Raději se začal rozhlížet kolem sebe. Musel uznat, že se mu tady líbí a pivo měli také výborné. Byl zvědavý i na to, jak to vypadá uvnitř v restauraci, ale připadalo mu hloupé, aby se tam šel podívat hned. Zrovna se posadil. Věděl, že si stejně dá ještě minimálně jedno pivo a potom se půjde vyčůrat.

Nakonec vypil čtyři malá piva. Pohled na mobil ho varoval, že je nejvyšší čas jít nakoupit, aby mu nezavřeli. Tohle nebylo město a tady se zavíralo brzy. Když zaplatil, požádal servírku o radu, kde najde toalety. Ta mu to ochotně vysvětlila. Petr se zvedl a vešel do restaurace. Musel ocenit, že ten někdo, kdo to tady stavěl a projektoval, se vyznal. Měl pocit, že vešel do typické staré jizby. Nebylo to tu velké, stěží tak pro třicet lidí, ale bylo tu útulnu. Vše tu vonělo novotou a dřevem. Cesta na toalety vedla kolem dveří, kde Petr odhadl kuchyň. Vůně jídla mu znovu poškádlila jeho chuťové buňky. Zrovna, když procházel kolem dveří, vyšel z nich nějaký muž. Proto měl možnost nahlédnout i tam. Ne, že by tomu rozuměl, ale to, co uviděl, ho zarazilo. Byl to jen okamžik, přesto si tam všiml někoho, kdo se mu zdál povědomý.

Být ještě u policie, drze by tam nakoukl, aby se ujistil, že ho neklame zrak. Takhle si raději zašel ulevit. Když se vracel, šel pomalu

a spoléhal, že znovu někdo půjde ven nebo dovnitř. Dělal, že si zvědavě prohlíží celý interiér. Naštěstí nemusel čekat dlouho. Zrovna, když míjel dveře, otevřelo se jedno křídlo a zevnitř vycházel muž v bílé zástěře. Jejich pohledy se setkaly. Těžko by šlo určit, kdo z těch dvou byl víc překvapený. Petr měl výhodu, že už ho viděl předtím, než šel na záchod. Nebyl si však jistý, jestli se nemýlí.

Z vyděšeného výrazu ve tváři pochopil, že ho mladík také poznal. Na okamžik oba ztuhli, ale neznámý byl rychlejší a zaběhl zpět do kuchyně. Přes dovírající se dveře viděl Petr, jak mizí někde v zadní části kuchyně. Neměl náladu ho pronásledovat. Navíc nechtěl dělat rozruch. Krabička cigaret a jedno propocené tričko za to nestály. Přesto byl rád, že ví, s kým má tu čest. Něco ho napadlo.

„Dal bych si ještě jedno pivo, ale rovnou ho zaplatím,“ usmál se Petr na servírku, když se znovu posadil na terase. Sice už jednou platil, ale dělal, že dostal ještě žízeň. Holčina se ničemu nedivila. On byl host a měl právo na své vrtochy. Hlavně když jí zase nechá tuzéra.

„Koukám, že je to tady nové,“ zkusil navázat Petr kontakt, když mu holčina přinesla pivo a on jí dal celou padesátku a nechtěl nic zpátky. Tedy rovnou dvacku zpropitného za jedno malé pivo.

„Ano, před týdnem jsme otevřeli,“ usmála se servírka a vycenila na Petra krásné bílé zuby.

„Vidím, že jste tady všichni mladí, zřejmě brigádníci,“ využil okamžitě její vstřícnosti. „Právě jsem viděl u kuchyně nějakého mladého kluka. Vypadl jako holka, s těma vlasama.“

„Jo, vy myslíte Kubu,“ ušklíbla se znechuceně holčina, „to je pomocník u nádobí, nastoupil teprve před dvěma dny.“ Řekla to tak

otráveným hlasem, že Petrovi došlo, že Kuba asi nebude její oblíbenec.

„Taky brigádník?“ snažil se Petr nasadit chápavý tón, jako by s ní soucítit, že má takového kolegu. V duchu se však radoval, jak je servírka sdílná.

„Zatím,“ odfrkla si štitivě servírka, „je tu dva dny a už přišel dnes pozdě do práce. Táhlo to z něj jako ze sudu, a ještě se někde porval.“ V tu chvíli jí došlo, že asi říká něco, co by neměla vykládat cizímu člověku. Rychle znovu poděkovala a odběhla.

Petr byl spokojený. Dozvěděl se, co potřeboval. S pocitem hrdosti, že ještě dokáže zjistit, co potřebuje, si zapálil cigaretu a pomalu upíjel malé pivo. Ukojil svou ješitnost, zároveň i zvědavost. Když dopil, vydal se rychlým krokem k samoobsluze, kde nakoupil. Potom se zastavil ještě na dvě piva v místní hospodě na návsi. Díky Kozlíku v Mlýnské hospodě dostal slinu. Kromě učitelského tam nebyl nikdo známý. Proto se brzy vydal na cestu k domovu.

4. NEZVANÁ NÁVŠTĚVA

Navečer už seděl Petr na terase své chaty a hleděl na jezero. Při troše fantazie mohl mít člověk pocit, že se dívá na západ slunce u moře. Ráno, když slunce vycházelo, sledoval ho za lesem a večer nad hladinou jezera. Co mu chybělo? Ve chvíli, kdy potlačil krátký smutek, řekl si, že vlastně nic. Bohužel sám, ale nakonec v rámci možností šťastný. Věděl, že si to nalhává, ale život šel dál a on chtěl žít.

Najednou pocítil, že smažený květák nebo tatarka, co si dal k obědu, mu dělá paseku v žaludku. Nutkání k vyprázdnění bylo stále silnější. Proto vyskočil z lehátka, kde ještě ráno ležel ten neznámý a s notebookem vběhl do chaty. Normálně nechával počítač na stole verandy, ale to, co se stalo ráno, a Fandovo varování, ho nahlodalo. I když si to nechtěl přiznat, přesto někde v podvědomí měl pocit, že už není vše, jak byl zvyklý. Navíc, když zjistil, že ten neznámý není zase tak daleko, nechtěl ponechat nic náhodě. Přesto doufal, že ho tu už nikdy neuvidí.

Slunce zapadlo za obzor. Petr si nalil novou skleničku vína a šel se znovu posadit na terasu. Před tím si však pustil v kuchyni z cédéčka hudbu a dal ji natolik nahlas, aby ji slyšel i venku. Tyhle chvíle miloval. Být sám, svobodný, nikde ani noha a on se mohl kochat pohledem na tu krásu. Cítil, že je vzrušený. Proto si svlékl kraťasy,

odhodil je na židli, a když se položil na lehátko, začal si hrát. Tohle dokázal i několikrát denně. Dříve k tomu potřeboval porno na internetu, nebo měl někoho, s kým se mohl milovat. Od chvíle, co byl sám, si musel vystačit takhle. A nestyděl se za to. Byl názoru, že je to lidské. A vše, co je lidské, je přirozené. Dnes si to vychutnával a vyvrcholení schválně oddaloval. Užíval si to a zabral se do toho natolik, že si ani nevšimnul, že už se setmělo. Břicho měl plné semene, proto když si zakouřil, došel na pláž a vlezl do vody. Byla úžasně teplá a příjemně ho osvěžila. Dnes si troufl plavat i dál. Neměl upito, proto se nebál, že by se mohl utopit. Naopak. Každé tempo, které udělal, ho nabudilo a dávalo pocit mužnosti a síly, kterou i po padesátce cítil.

Osvěžený se vracel k chatě. Svítíl měsíc a bylo dobře vidět. Proto si všiml, že na verandě někdo je. Ten někdo seděl na židli a hleděl na Petra. Rychle se snažil rukou zakrýt svou nahotu. Nikoho nečekal, a tak kromě svých dlaní neměl čím. V první chvíli ho napadlo, že je to Fanda. Když přišel blíž, poznal, že podle postavy to jeho kamarád není. Na verandě nechal zhasnuté světlo, aby mu tam nelétali komáři a jiná havěť. Přesto i za svitu měsíce poznal, že ten někdo je stíhlý a upřeně se na něj dívá.

„Co se děje?“ vykřikl Petr zmateně a byla v tom i známka obav.

„Dobrej,“ ozval se nesmělý hlas.

Petr došel na verandu a rychle si natáhl kalhoty. Vadila mu jeho nahota před někým cizím. Zároveň ho poznal. Nevěděl, co od něj může čekat, tak chtěl být připravený. „Co tady děláš?“ zvýšil Petr hlas a postavil se tak, aby měl mladíka na očích, přitom dost prostoru se

bránit. Předtím však ještě rozsvítil, aby viděl, kdyby neznámý měl něco schovaného v ruce. Pátravě si neznámého prohlížel.

„Přišel jsem se omluvit. A taky říct, že ty cíga vám zaplatím. Tričko přinesu, až ho vyperu,“ snažil se tvářit drsně kluk s holčičíma vlasama.

Petr poznal, že je to jen maska. Mladého zradily oči, které neustále klopil k zemi, a ruce, které si nervózně mnul. Tohle si pamatoval ještě z dob, kdy předvedli lecjakého drsnáka, který však rychle zkontrol a ještě se bál.

„To jsi mi mohl říct u vás na hotelu. Nemusel ses tahat až sem,“ vychutnával si ho Petr a doslova se pásl nad jeho rozpaky. Neměl nějak velkou potřebu se mu mstít, nešlo mu ani i ty drobnosti, co mu ráno ukradl. Byl spíš našťvaný kvůli tomu, že se mu tady potlouká takové individuum.

„Já bych vás jen chtěl poprosit, abyste to nikomu neříkal,“ začal neznámý s prosíkem.

Petr poznal, že jeho drzá maska ustoupila strachu, který se nedal přeslechnout v jeho hlase. „Tak to záleží na tobě. Pokud už tě tady víckrát neuvidím, možná nikomu nic neřeknu.“

„Já myslel, že jezero je veřejné,“ ohradil se drze neznámý mladík.

Petr si uvědomil, že to bude mít v povaze. „Veřejné možná, ale tenhle pozemek je můj a nesnesu, aby se mi tady toulal zloděj,“ uzemnil ho Petr drobnou lží. To, že mu patří jen pozemek pod chatou, mu vyprávět nechtěl.

„Já nejsem žádný zloděj!“ vykřikl našťvaně neznámý a vyskočil na nohy.

Petr čekal, že na něj vystartuje, ale nestalo se. Mladík zřejmě jen štěkal, ale nekousal. Přesto se rozhodl, že mu ukáže, kdo je tady pánem. Znal tyhle typy a na ty se muselo tvrdě, jinak jim s jídlem rostla chuť. Proto vykročil k neznámému, chytil ho za ruce nad zápěstími a doslova ho strhl zpátky na židli. Chtěl mu jasně dát najevo svých sto kilo živé váhy. „Pro mě, kdo krade, je zloděj. A jako policajt bych to měl vědět.“ To, že bývalý, už si nechal pro sebe.

Bylo vidět, že neznámého nepřekvapilo ani to, jak s ním Petr smýknul zpět na židli, jako poslední slova o policii. V tu chvíli se neznámý doslova zhroutil, hlavu schoval do dlaní a Petr měl dokonce pocit, že slyší, jak vzlyká. Když seděl takhle schoulený s dlouhými a vlnitými vlasama přes obličej, vypadal znovu jako holka. I ty ruce měl hubené a prsty dlouhé a jakoby ženské. Na chvíli Petra přepadla lítost. Měl pocit, že tenhle hrdina, který si na tvrdáka jenom hraje, má malou duši, navíc určitě ne, čisté svědomí.

„Můžu si u vás odskočit?“ zeptal se po chvíli neznámý kluk, když odkryl tvář z dlaní a hřbetem ruky si otřel obličej.

„Vyčůrat se můžeš klidně támhle u stromu,“ odbyl ho Petr a zapálil si cigaretu. Naučil se nikdy nepodceňovat soupeře, ale u tohoto týpka si byl jistý, že se o žádné fyzické násilí nepokusí. A i kdyby, byl přesvědčený, že si s ním hravě poradí.

„Ale já potřebuji sr..., tedy na velkou,“ opravil se rychle neznámý, přitom doslova hltal pohledem Petra, který si vychutnával cigaretu.

Prosba neznámého Petra překvapila. Váhal. Neznal ho a netoužil si pouštět do chaty nikoho cizího, navíc člověka, který ho už jednou okradl. Zároveň si všiml, jak ho mladík sleduje a jen stěží skrývá chuť

na cigaretu. Přesto nešlo přehlédnout, jak se kluk začíná kroutit. Proto, než aby se mu tady podělal, doprovodil ho do chaty a ukázal mu, kde je záchod. Cigaretu mu však nedal. Stačilo, že mu to tam zasmradí. Nemusí to tam ještě zakouřit. Byl už opatrný. Ani na chvíli nespustil záchod z dohledu. Nestál, aby mu tady neznámý něco ukradl. Taky mu neušlo, že mladík má na sobě stejné kraťasy, ve kterých ho ráno našel ležet u vody. Moc čistě nevypadaly. I tričko, které měl na sobě, vypadalo, že pračku už nevidělo hodně dlouho. A nedaly se ani přehlédnout modřiny na rukách a nohách, které začaly hrát všemi barvami. O rozbitém rtu a monoklem pod okem ani nemluvil. Mladík zřejmě dostal včera pěknou nakládačku.

„To jsou vaši synové?“ zeptal se kluk, když vyšel ze záchodu. Ruce si utíral do nohavic a pohledem si prohlížel vnitřek chaty.

„Co ti je do toho?!“ vykřikl Petr naštvaně a nenávistně se na něj podíval. Co si to ten parchant dovoluje? Nechá ho tady vysrat na jeho záchodě a on mu ještě bude očumovat domov.

„Promiňte, já se omlouvám,“ zašeptal nechápavě a vystrašeně neznámý a rychle sklopil zrak k zemi, „nechtěl jsem být drzý.“

Petrovi došlo, že přestřelil. Ten kluk nic špatného neudělal. Jen si prohlížel fotky, které měl na římse krbu. Bohužel se trefil do bolestivého místa, o kterém nerad mluvil. Sám rychle přešel pohledem fotky Ondry i Dana, a potom se otočil zpět ke kuchyňské lince a opřel se o desku. „Dáš si víno?“ pokusil se po chvíli o smířlivější tón. Sice neměl chuť tady hostit kluka, co ho ráno okradl. Zároveň si uvědomil, že se choval hloupě.

„Prodáte mi k němu i cigaretu?“ ozvalo se Petrovi za zády. Podle hlasu poznal, že ten kluk mu odpověděl už mnohem veseleji.

„Jo, padej si sednout na terasu. Za chvíli přinesu víno,“ usmál se Petr, který byl rád, jak rychle zahnal bolest, kterou pocítil po tom, co se neznámý otřel o kluky na fotkách. „Dáš si i kávu?“

„Jasně. A tři cukry. Prosím,“ dodal mladíoch zase s tou svou drzostí a rychle vyšel z bytu na terasu.

Petr ani nevěděl, proč to dělá. Neznal ho. Navíc po tom, co mu ráno mladík udělal, neměl důvod mu důvěřovat. Uvědomil si, že mluvil rychleji, než myslel. Nyní už to nechtěl brát zpátky. Vypadal by jako blbec. I když si to nechtěl připustit, byl v tom i strach, aby nebyl sám, když mu ten cizí kluk připomněl ty dva na obrázku. Věděl, že by se užíral smutkem.

„Tady máš kávu. Cukr leží na stole, to už zvládneš sám, ne?“ neodpustil si Petr ironii, když před neznámého postavil šálek s kávou a skleničku s vínem. Potom se vrátil do kuchyně pro svoje pití. Nakonec položil před neznámého novou krabičku cigaret se zapalovačem. „Z čeho mi to zaplatíš?“ zeptal se s úsměvem na rtech. Mladík přece řekl, že je si od něho cigaretu koupí.

„Zaplatím vám to, až dostanu výplatu,“ znejistěl neznámý, a i když už sahal po krabičce, rychle stáhl ruku zpět. V tu chvíli zase nevěděl, kam s pohledem.

„Ok, necháme té hry,“ pousmál se Petr. Věděl moc dobře, že tenhle kluk nemá ani korunu. Jídlo zřejmě měl v kuchyni, kde dělal. Asi tam dostal i nějaké pití. Ale to bylo zřejmě všechno. Navíc podle oblečení bylo jasné, že kraťasy a tričko, které měl na sobě, bylo to

jediné, co mu říkalo pane. Vlastně ještě ty zánovní sportovní adidas, které měl obuté na bosých nohách. „V klidu si tu vypij kávu, víno a kuř,“ vyzval neznámého. „Ale nejdřív mi ukážeš občanku,“ zarazil ho Petr, když už mladík nadšeně sahal po krabičce cigaret.

„K čemu vám to bude?“ ohradil se neznámý zpuště a rychle stáhl ruku do klína.

„Abych věděl, s kým tady sedím a kdo mi dluží za cigára,“ ušklíbl se Petr a pokrčil rameny. Jemu bylo jedno, jestli si mladík zakouří. On si jednu cigaretu vyndal a zapálil. Schválně provokoval. Věděl, že vyhraje, ale nechtěl vypadat jako nějaký fotřík, co se posere, když na něj někdo zavrčí. Navíc, on tu byl doma a měl, co pít i kouřit.

Ten boj netrval dlouho. Sice to chvíli vypadalo, že se neznámý zvedne a uraženě odejde, ale nakonec to vzdal. Sáhl do kapsy na zadku a vyndal pouzdro, kde měl občanku. „A vy jste kdo? Když už se máme představit,“ neodpustil si drzou otázku neznámý a upřeně se podíval Petrovi do očí.

„Já jsem majitel téhle chaty. Ten, co ti dává to, čeho se můžeš napít a těch cigaret, ze kterých si můžeš zakouřit. Jinak jsem Petr,“ dodal smířlivěji, aby otupil ironii předešlých slov. Nechtěl neznámému ubližovat víc, než bylo nutné. Kdo je tady pánem prostor, ale i situace, už dal jasně najevo.

„Já jsem Mates,“ podával neznámý Petrovi občanku místo ruky, přitom si ho pátravě prohlížel. Bylo vidět, že má z Petra strach. Ale chuť na to vše, co bylo před ním na stole, zvítězila.

Petr si pozorně přečetl všechny údaje. Když se dozvěděl, že Matěj Srba je ze Sobotky u Jičína, dost ho to překvapilo. Znal to tam velmi

dobře. Bylo to malé městečko nedaleko hradu, kde deset let pracoval jako správce. Také ho překvapilo, že mladému je skutečně třicet. Trefil se. Matěj vypadal mnohem mladší. Když si všechno uložil do paměti i s datem Matesových narozenin, vrátil mu jeho občanku.

„Už spokojený?“ odfrkl si Matěj zhnuseně, ale okamžitě se zarazil. UVědomil si, že je tady host a už měl chuť na cigáro. Od odpoledne, kdy dokouřil poslední z ukradené krabičky, neměl ani šluka. „Už si můžu vzít?“ zeptal se drze, když si strčil průkaz do kapsy.

Petr ho s úsměvem vybídl. Dokonce mu sám připálil. Užival si, jak je mladých našťvaný a nervózní. Zřejmě to byl pěkný vzpurník. Přesto měl stále větší pocit, že ta jeho drzá a vzpurná maska je jen obrana před tím, co skrýval kdesi hluboko v sobě. Už pár takových lidí poznal. Přesto byl rozhodnutý, že až Mates odejde, zavolá Fandovi a nechá si od něj o mladým něco zjistit. Věděl, že to není zcela podle předpisů a Fanda tím riskuje, ale také si byl jistý, že to pro něj kamarád udělá. V podstatě zjistil pachatele krádeže.

Z počátku jejich konverzace vázla. Matěj se spíš zajímal o cigára a pití, které bylo na stole. Nejevil velký zájem se s Petrem moc vybavovat. Nakonec přeci jen o sobě něco řekl. Co z toho byla pravda, nebo lež, Petr nevěděl, ale měl pocit, že podstata byla pravdivá. Dozvěděl se, že Mates je nedoučený kuchař. Z domu odešel už v sedmnácti. S důvodem se Matěj nepotřeboval svěřovat a Petr to z něj nepáčil. Stačilo mu, když ho poslouchal a o leccem si udělal svůj obrázek. Matěj občas něco nakouzl nebo nechtěně prokecnul, a to Petrovi zatím stačilo.

„Dáš si ještě víno?“ zeptal se Petr, když i on dopil svou skleničku. Matěj to udělal už dávno a občas si pohrával s prázdnou, ale Petr dělal, že to nevidí. Pochopil, že Mates se rád ještě napije a on ho tady zase nechtěl nijak hostit. Navíc už byla spousta hodin. Přesto ani Petrovi se nechtělo ještě spát. V duchu si musel přiznat, že je vlastně rád, když ví, koho má za nepovedeného souseda. A také tu nebyl sám, jako každý večer.

„Já bych si dal, ale je pozdě, nepůjdete už spát?“

„Kdybych chtěl jít spát, tak ti nenabízím další skleničku,“ usklíbl se Petr nad tou hranou pozorností.

Matěj to nekomentoval a podal mu prázdnou skleničku. Petr ji však i s tou svojí nechal ležet na stole a zašel do domu, kde si odskočil na záchod. V poslední chvíli si uvědomil, že zase nechal na stole cigarety, ale nakonec nad tím mávnul rukou. V nejhorsím přijde o další krabičku. Přesto nezavřel dveře, aby viděl do bytu. Když se vrátil na verandu, Matěj seděl na svém místě. Ze stolu se také nic neztratilo. Proto tam postavil i otevřenou láhev s vínem a vybídl Matěje, aby jim oběma nalil. I přesto, že už bylo hodně hodin, byla venku příjemná tropická noc. Původně se chtěl jít ještě vykoupat do jezera, ale nechtěl nechat chatu odemčenou, když tu byl Mates. Proto se posadil zpět na své místo.

„Šel bych se vykoupat,“ povzdechl si Mates, když se oba napili ze svojí skleničky.

„Co ti v tom brání? Máš pocit, že je jezero malé?“ usmál se Petr. Překvapilo ho, že oba myslí na to stejné.

„No, to ne, ale já nemám plavky,“ ozval se zdráhavě Matěj a úkosem pohlédl na Petra.

„Myslím, že už si viděl, že já se tady koupu jenom bez nich.“

„To je fakt, jdete taky do vody?“ zeptal se nadšeně Matěj a už si stahoval kalhoty. Neměl pod nimi nic, stejně jako Petr. Ten po krátkém zaváhání udělal to stejné a potom se rozběhli k pláži a rovnou do vody.

Petr si to užíval, voda byla příjemně teplá. Přesto se pořád držel zpátky. Chtěl mít Matěje před sebou a na očích, dno pod nohama, kdyby náhodou. A chatu za zády. Neznal toho kluka a nevěděl, jestli se mu v hlavě nehoní nějaké nekalé myšlenky. Ten se však choval jako malý kluk. Čachtal se ve vodě, smál se, potápěl se a vyskakoval z vody jako ryba. Bylo vidět, že voda je jeho živel. Vždycky, když vyskočil nad hladinu, zabělal se mu ten jeho neopálený zadek. Ještě chvíli a Petr by se nechal nakazit tou Matějovou bezprostředností. Proto raději vyšel na břeh a houkl na něj, že jde na verandu. Už se ani neoblékal, neviděl důvod. Oba už se nazí viděli a nechtělo se mu do chaty pro ručník. Bylo teplo a věděl, že brzy uschne.

Matěj se vrátil chvíli po něm a ani on se neoblékl. Trochu rozpačitě se díval po Petrovi, ale ten se choval, jako by to bylo normální, a tak zůstal nahý i Matěj.

„Už budu muset vyrazit,“ povzdychl si Matěj, když dopil poslední sklenku vína. „Mám to ještě kus cesty.“

Petr slyšel i to, co Matěj neřekl. Poznal, že jemu se moc nechce takovou dálku. „Půjčím ti baterku,“ nabídl mu.

„Vadilo by vám, kdybych přespal tady na verandě? Tady na tom lehátku?“ dodal si po chvílce odvalu Matěj a úkosem pohlédl na Petra.

„Tak za prvé, nevím, proč mi stále vykáš. Nejsem zase tak starý a představil jsem se ti,“ odsekl uraženě Petr, „jinak mi nebude vadit, když tady přespíš. Ale nebude ti tady zima?“

„Promiň,“ omluvil se rychle Matěj a vůbec neskrýval nadšení. Bylo poznat, že se mu nechce jít teď tak daleko ve tmě. „Zima mi určitě nebude, jsem zvyklý spát v létě takhle venku. Miluji to. V domě bych se cítil jako v peci.“

Tím Petrovi ulehčil jeho váhání. Nebylo mu zrovna příjemné nechat spát toho kluka na verandě. Zároveň neměl v úmyslu zvat ho do domu. Tak dobře ho neznal a okolnosti, za kterých se poznali, zrovna moc důvěry nebudily. „Tak se pojd' alespoň osprchovat a já ti sem dám nějakou deku,“ nabídl mu Petr.

„Já tu, ale nemám žádnou osušku,“ zdráhal se Matěj.

Petr však poznal, že je to jen naoko. Pochopil, že sprchu by Matěj uvítal. V jezeře se sice vykoukali, ale jinak byl přesvědčený, že jeho tělo nevidělo sprchový gel už delší dobu. „Myslím, že nějakou osušku tam ještě najdu,“ usmál se Petr a poslal Matěje do koupelny. Mezitím uklidil věci ze stolu. Když bral otevřenou krabičku cigaret, na chvíli zaváhal. Nakonec ji nechal na stole i se zapalovačem. Věděl, že ten kluk stejně nemá co kouřit.

Když vyndal ze skříně osušku, zavadil pohledem o polici, kde měl složené věci po klukách. Ani sám nevěděl proč, ale když se stěhoval, bylo to čerstvé a nedokázal vyhodit krabici s oblečením, které tam po nich zůstalo. Nenechal si všechno, jen tam bylo nějaké spodní prádlo,

trička, mikiny a nějaké kalhoty. Na chvíli se zarazil a přemýšlel. Potom vyndal krabici s Ondrovými věcmi. Ten byl stejné postavy jako Matěj. Po chvilce přehrabování našel, co hledal. Našel boxerky, ponožky a jedno bílé tričko. Pamatoval si, že Ondra ho nosil moc rád. V druhé krabici, kde bylo Danovo oblečení, našel dokonce i kraťasy. Dan byl sice menší než Matěj, ale stejně hubený. Proto věřil, že mu budou. Nakonec to vše odnesl na verandu a položil na lehátko, kde chtěl Matěj spát. Znovu na okamžik zaváhal, jestli ho nemá vzít dovnitř. Měl však jen jeden malý gauč v obýváku, který byl jen na sezení pro dvě osoby a spát se tam nedalo. A v ložnici měl jen letiště. A opravdu nechtěl spát s cizím klukem, kterého neznal, v jedné posteli. Navíc ještě, když mu moc nevěřil.

Petr se přesvědčil, že je Matěj stále v koupelně, proto se posadil na verandě a zapálil si. To, jak se přehraboval v krabicích po klukách, mu zase uvolnilo stavědlo vzpomínek. I když se snažil, nemohl je zastavit. Cítil, jak mu vlhne zrak. Hrdlo se mu zase stáhlo smutkem. Nakonec to vzdal a zašel do chaty, kde nalil do dvou skleniček víno a vrátil se s nimi zpět. Matěj byl stále v koupelně. To mu začalo vrtat v hlavě.

„Je všechno v pohodě?“ zeptal se, když zaklepal na dveře do koupelny.

„Jasan!“ vykřikl Matěj za dveřmi, „jen mě bolí břicho a potřebuji na záchod. Chceš mě zkontrolovat?“ dodal uraženě.

„Díky, to nemusím,“ povzdychl si Petr a vrátil se na terasu. Celá ta situace mu připomněla Ondru. I on často trůnil na záchodě. A nakonec ho důvod, proč tak často chodil na záchod, stál i život. Petr rychle zahnal chmury, které ho začaly ovládat, a napil se vína. Věděl,

že čas je neúprosný a ani jednomu už život nevrátí. Tisíckrát si mohl namlouvat, že kdyby se o Ondru víc zajímal, donutil by ho, aby se včas léčil. S Danem byl od začátku jeho nemoci. Nakonec mu stejně nedokázal pomoci. Umřel mu v nemocnici v náručí.

„Omlouvám se, ale bolelo mě břicho,“ ozval se Matěj, když nahý vešel na verandu. V ruce si nesl své špinavé kalhoty. Chtěl se utřít a hledal osušku, kterou mu Petr slíbil.

„Tam ji máš,“ ukázal Petr na lehátko a rychle si otřel oči, aby Matěj neviděl slzy. „Máš tam i něco čistého na sebe. Pokud chceš, tohle ti vyperu a můžeš se pro to zastavit, až mi přijdeš zaplatit ty cigarety,“ usmál se Petr, aby odlehčil situaci.

„Sorry, ale v tvých věcech se asi utopím,“ ušklíbl se Matěj a nedůvěřivě se na něj podíval.

„Kdyby si nekecal a prohlédl sis je, zjistil bys, že nejsou moje,“ odsekl mu Petr. Vlastně ani sám nevěděl, jestli se ho dotkla Matějova poznámka o jeho postavě, nebo mu vadilo, že si prohlíží oblečení, které nosili oba jeho kluci.

„To, to jsou... jejich věci?“ zarazil se Matěj, když se posadil na židli a vzal oblečení do ruky. Dobře si pamatoval, jak jeho hostitel reagoval na to, když se ptal na ty dva na fotkách. Nevěděl, jak se má zeptat.

„Jestli chceš, vem si to na sebe, nebo si obleč to svoje špinavé!“ krotil v sobě Petr zlost, za kterou ani jeden z nich nemohli. „Máš hlad?“ zeptal se rychle Matěje, aby zamluvil celou tu situaci.

„Díky, nemám. Bolí mě břicho a budu rád, když nebudu muset znovu na záchod. A hele, promiň. Rád si to půjčím a potom ti to

vrátím,“ hledal Mates vhodná slova. Bylo znát, že je rád, že má na sebe něco čistého.

Petr vstal ze židle, vzal Matějovo špinavé kraťasy, tričko a vešel do chaty. Všechno to hodil do pračky v koupelně a přidal tam i svoje špinavé nebo propocené oblečení. Ještě než ji zapnul, opřel se o ni a snažil se vydýchat vše, co ho trápilo. Uvědomoval si, že Matěj za nic nemůže a on nemá právo se k němu chovat tak, jak se chová. V galerce na zdi vyndal prášky na průjem a z lednice vzal kolu. S tím vším se vrátil na verandu. Matěj už tam seděl v kraťasech po Danovi. On byl stále nahý, ani si to neuvědomoval. Byl už zvyklý tak chodit. Nejdříve ho to zarazilo, ale potom nad tím mávl rukou a posadil se. „Zapij to. Kdyby to nepomohlo, klidně mě vzbud’,“ podal Matějovi prášek.

Ten se na něj překvapeně díval. Po pravdě musel přiznat, že tak zvláštního chlapíka snad nikdy nepotkal. Na jednu stranu by ho snad uhodil, když se zmínil o těch dvou klukách na fotkách, zároveň se však k němu chová jako jeho fotr. Tedy mnohem lépe. Jeho vlastní táta ho jen bil a nadával mu.

„V kolik musíš do práce?“ zeptal se Petr Matěje, když oba dokouřili. Cítil, že se mu chce už spát.

„Na osmou musím být v kuchyni.“

„Dobře, jdu si už lehnout. Snad chápeš, že se neznáme, takže zamknu. Přesto kdyby si něco potřeboval, zabouchej, nespím tvrdě. Ráno tě vzbudím, aby si stihnul dojít do vsi,“ rozhodl Petr, a aniž by čekal na odpověď, vešel do domu.

Sám sobě nalhával, že spíš neutekl. Věděl, že mu je toho kluka venku líto, přesto si nechtěl hrát na samaritána. Nic o něm nevěděl. Proto za sebou zamknul a ještě zkontroloval, jestli jsou zaháknutá okna. Zůstala pootevřená, aby se větralo, ale nedaly se zvenčí otevřít, aby do chaty někdo vlezl. Cítil se unavený, proto se nakonec vykašlal i na sprchu, a když nařídil budík na šestou, praštil sebou do postele. Bylo mu do pláče, ale nechtěl mu dát šanci.

5. PODMÍNKA

Ráno se probudil dřív, než začal zvonit budík v mobilu. Měl pocit, že mu praskne močák. Seběhl do přízemí a ulevil si. Venku už svítalo. Nedalo mu, aby se nepodíval z okna na terasu, kde spal Matěj. Ten ležel schoulený do klubička na boku, deku měl spadlou na zem a Petr viděl jen jeho malý nahý zadek. Překvapilo ho to. Večer se Mates oblékal. Proto tiše odemknul a vyšel na terasu. Po chvíli se začal smát. Veškeré oblečení, které mu půjčil, leželo vzorně složené na židli. Jako by se Matěj bál, aby si ho neušpinil a hlavně nepomačkal. I to o něčem svědčilo. Petr pochopil, že Matěj toho v životě asi nikdy moc neměl, proto se snažil chránit si to, co má.

Pohled na hodiny ukázal, že už nemá cenu jít spát. Bylo půl šesté. A v šest chtěl stejně vstávat. Proto zavřel dveře, ale už je nezamykal a šel si vyčistit zuby. Potom se pustil do přípravy snídaně. Zapnul rádio a začal si prozpěvovat. Sám si nedokázal vysvětlit svou dobrou náladu, ale brzy nad tím přestal přemýšlet.

Na ták naskládal smažená vejčička, hromadu zeleniny, kávu a skleničku s džusem. Potom vyšel ven. Překvapilo ho, že Mates, který už měl na sobě kraťasy, sedí na židli a kouří. „Dobré ráno,“ pozdravil ho Petr a postavil před něj na stůl snídani.

„Ahoj,“ zakoktal překvapeně Matěj a najednou nevěděl, co s rukama. „Můžu si u tebe odskočit na záchod?“

„Jasně,“ souhlasil Petr a s úsměvem se posadil na židli. Sám nejedl, ale kávu si neodpustil.

Když se Mates vrátil, zdráhavě si také zapálil. Petr si všimnul, jak pořád pokukuje po jídle na stole. Ale teprve, když ho Petr vyzval, pustil se do ní. Vypadal jako by týden nejedl. Petra to potěšilo. Už to bylo dlouho, kdy takhle s někým seděl u jídla, které sám připravil a potom sledoval, jak tomu druhému chutná.

„Hele, omlouvám se, ale musím už mazat, abych byl včas v práci,“ ozval se Mates, když odložil vidličku na prázdný talíř a spokojeně si hladil plné břicho.

„Nejsem, hele, nějak se jmenuji. A jinak přeji hezký den.“

„Promiň, Petře. Děkuji za snídani a vše vrátím. Fakt,“ omlouval se s rozpaky Matěj a vstal ze židle.

„Vezmi si ty cigára,“ vyzval ho Petr a ukázal na stůl, kde ležela načatá krabička.

Matěj chtěl ze slušnosti odporovat, ale nakonec toho nechal, strčil krabičku do kapsy, a když si hodil tričko jen tak přes ramena, seběhl z verandy.

Petr ho vyprovázel pohledem a na rtech mu pohrával veselý úsměv. Cítil se spokojený a byl rád, že i když dost netradičně, nestrávil večer sám. Ten kluk, i když to byl grázlík, ho něčím zaujal. Přesto si chtěl zachovat zdravý rozum a odstup. Když dopil kávu, sklidil nádobí a po sprše se oblékl a vyrazil do města. Ve chvíli, kdy vyjížděl z garáže, kterou měl pod chatou, znovu se ujišťoval, že všechno vypnul, pozavíral a hlavně zamknul. Zbraň, kterou držel legálně, měl raději u sebe. Co kdyby? Dříve jezdil autem hodně a byly doby, kdy mohl

říct, že má najeto tolik kilometrů jako leckterý profesionální řidič. Potom byl však pár let bez auta a odvykl si. Tohle auto mu zůstala po Danovi, který ho nechal proti jeho vůli na Petra přepsat. Hrozně se tenkrát kvůli tomu pohádali, ale Dan si prosadil svou. Od té doby zase Petr občas řídil, ale už si nebyl tak jistý, jako dřív.

Do města dorazil něco před devátou. Auto zaparkoval na parkovišti pro návštěvníky a vešel do klimatizované budovy. Petr se musel pousmát nad tím, když si uvědomil, v jakých podmínkách tenkrát sloužil on. U dozorčího si nechal zavolat Fandu.

„Nazdar, nejdeš zrovna vhod, Za chvíli mám výjezd,“ přivítal ho s úsměvem na rtech Fanda. Bývalý kolega, stále policista a jeden z jeho přátel.

„Také tě rád vidím,“ začal se culit Petr. Věděl, že i Fanda je rád, že se potkali. To jeho věčné brumlání byla součást jeho podstaty. Kdo ho neznal, myslel by si, že je to starý tlustý bručoun. Ale ten, kdo měl to štěstí a Fanda ho vzal pod svá křídla, věděl, že lepšího přítele nikdy nenajde.

„Ukaž, co máš,“ zeptal se Fanda rovnou, když se usadili v jeho kanceláři.

Na Petra padla nostalgie. Znovu si vzpomněl na doby, kdy seděl v podobné kanceláři, šéfoval čtrnácti kolegům a měl hlavu pořád plnou případů a všeho kolem vedení oddělení. Jedním z jeho kluků byl i Fanda. Tenkrát ještě policejní benjamínek. Ty doby však už byly dávno pryč. Proto podal Fandovi papír s údaji o Matějovi. Neměl problém sepsat vše, co vyčetl z jeho občanky včera večer. Paměť mu zatím sloužila dobře.

„Ty, vole, neříkej, že s ním něco máš?“ zděsil se Fanda, když v počítači zadal údaje, které mu Petr dal.

„Už jsem ti říkal, že je to kluk, co jsem ho našel u chaty,“ vyhrknul Petr. Fandův výraz ho doslova šokoval.

„Hm, tak to si tam měl pěkného ptáčka. Má podmínku za podvod.“

„A?“ čekal Petr na další.

„Nejsem kouzelník. Tady toho moc nevyčtu, ale asi to bude pěkný číslo. Musel bych zavolat klukům do Jičína, co o něm ví,“ povzdechl si Fanda. Přitom si pátravě prohlížel Petra, který seděl proti němu.

„Uděláš to?“

„Nekecej, že s ním něco máš?“

„Fando!“ ohradil se Petr našťvaně, „jsem snad nějaká kurva, co musí ošukat každého na potkání?“

„Promiň,“ obrátil Fanda, který poznal, že mu Petr nelže. Znali se už dlouho a důvěrně, aby věděl, jaký Petr je. „Jen si prosím dávej pozor. Dám ti číslo na kámoše, co slouží na místním oddělení tam u vás. Zavolám mu a vysvětlím mu, kdo jsi. Kdyby cokoliv, slib mi, že se mu ozveš.“

„Jasně, Fando, díky,“ kývl Petr hlavou, ale myšlenkami byl někde jinde.

„Takže po víkendu nás s Petruší čekej, už mám chuť na pivko a pořádný flák masa na grilu,“ zasníl se Fanda s úsměvem a láskyplně si pohladil své nemalé břicho.

Petr se na chvíli zarazil. Málem zapomněl na to, že Fanda přijede se ženou v pondělí k němu na chatu. „Neboj, navečer vás čekám,“ usmál se Petr. Vždy si užíval, když ti dva přijeli. Měl je opravdu rád, a

to nejen proto, že jim byl za mnoho vděčný. Když se rozloučil, vypadl z kanceláře. Cestu ven z policejní stanice znal, nebyl tady za Fandou poprvé. Navíc někteří kluci ho znali. Nejednou s nimi seděl s Fandou v hospodě. Musel se usmát, když jim opilý Fanda vyprávěl, že on je jeho bývalý a nejoblíbenější šéf, pod kterým sloužil.

Petr odjel od místního oddělení policie, jako kdyby auto ukradl. Vydal se k obchodnímu centru, kde chtěl nakoupit vše, co doma potřebuje. Přesto, když zastavil na velkém parkovišti, zapálil si a přemýšlel. Tušil, že Matěj nebude žádný andílek, ale nevěřil, že už stihl dostat podmíněčný trest. Naštěstí to nebylo žádné násilí. A podvod mohl znamenat mnoho věcí. U Matěje by to tipoval na bílého koně. Což byl důvěřivý člověk, který se nechal za pár tisíc ukecat na to, aby na svoje jméno založil firmu, nebo si vzal úvěr. To byl nejčastější způsob, jak někteří mafiáni dokázali přijít k penězům, nebo zboží. A když nad tím Petr přemýšlel, měl stále větší pocit, že Matěj byl zrovna takový bílý kůň. Na něho to pasovalo. Pravdu však neznal. Proto doufal, že ho Fanda nezklame a zjistí, jaká je skutečnost. I když se Petr bránil, musel na Matěje pořád myslet. Ten kluk ho něčím zaujal. Přitom sám nevěděl, čím a proč.

Ve chvíli, kdy chtěl vystoupit z auta, všimnul si u košíků zvláštní trojice. Byla tam mladá holka se dvěma ranaři a vypadlo to tak, že s nimi moc nesouhlasí. Tohle nebylo až tak divné, ale Petra zaujalo, že tu holku zná. Chvíli pátral v paměti, ale brzy si uvědomil, že je to ta ukecaná servírka z Mlýnské restaurace. Ti dva pořízci jí určitě nevyznávali lásku.

„Já tě zdravím, kde se tady bereš?“ přihnal se k holčince a dělal ze sebe blbého chlapíka, který poznal svou náhodnou známou.

Holčinka se na něj překvapeně ohlédla, ale i ona za okamžik poznala jeho. Navíc jí to na blondýnku docela zapálilo a vrhla se Petrovi kolem krku. Spíš křečovitě než přátelsky. „Jsem ráda, že vás vidím. Už jsem se bála, že mi ublíží,“ zašeptala servírka Petrovi do ucha vyděšeně, když ho objímala.

„Buďte v klidu. Vezměte mě za ruku a nechte to na mně,“ zašeptal na oplátku Petr do jejího ucha. V tu chvíli ucítil jemnou vůni jejího parfému. Aniž by čekal na její reakci, vzal ji za ruku a s úsměvem na rtech ji odváděl do obchodního centra. „Chceš koupit kolu? Nebo spríte?“ plácl první, co ho napadlo.

Holčinka jen tupě zírala před sebe, snad ani nechápala na, co se jí ptá. Přesto se nechala vést a jen vyděšeně přikyvovala. Za to ti dva, podle muskulatury východní typy, na ně jen mlčky, a hlavně tupě zírali. To, co měli na svalech, jim zřejmě chybělo v hlavě. A na to Petr spoléhal. Měl své zkušenosti.

„Už je to vše v pořádku,“ uklidnil vyděšenou servírku, když vešli do atrie obchoďáku a přesvědčil se, že ti dva nejdou za nimi. „Řeknete mi, co se stalo?“

„Hledali toho blba Matese!“ vykřikla hystericky holčinka a prudce se vytrhla Petrovi z ruky. „Ten kretén mě už sere. Je hnusný, smrdí a mám s ním jen samé problémy!“

Petr na ni chvíli hleděl, potom ji rychle otcovsky objal. Stále víc měl pocit, že ten kretén, jak Matěje nazvala, ji nesral kvůli problémům, ale spíš proto, že ji odmítl. Tak jak se chovala ona, se

chovala většina odmítnutých holek v jejím věku. „Co ti tak špatného udělal?“ přešel Petr k tykání.

„Je to blb,“ shrnula servírka svůj názor na Matěje do tří slov a Petr poznal, že se nemýlí.

„Dobře, co po tobě chtěli?“

„Ptali se na toho blba, kde ho najdou a tak.“

„Ty je znáš?“

„Fuj, jsem snad nějaká štetka? O tyhle úkáčka bych si neopřela ani kolo.“

Petr byl rád za její upřímnost a bezprostřednost. Nechtěl říct hloupost, jelikož ta holčina za to nemohla. Byla jen svá. Mladá a naivní. „Řekla si jim něco?“

„Ne. Původně jsem chtěla, ale když byli tak hnusní, řekla jsem jim, že ten blb už u nás nedělá, že ho vyhodili.“

Petr se v duchu zaradoval. Sám nevěděl, proč to dělá, ale z té malé lži neznámé holčiny měl radost. Byla šance, že ten BLB bude mít alespoň na chvíli pokoj. Podvědomě cítil, že by mohl mít pokoj i on, jelikož se bál, že by Matěj mohl přivést ty Ukrajince i k němu. I když možná nevědomky. A nadšený z toho nebyl. Moc dobře věděl, čeho jsou tihle lidi schopni, aby splnili rozkaz svého šéfa. „Neboj, nakoupíme a já tě odvezu na hotel, souhlasíš?“ nabídl jí Petr a opatrně ji pohladil po vlasech.

„Fakt jo? Jela jsem sem jen kvůli tomu, že tu mají ve slevě skvělý parfém,“ zaradovala se blondýnka nadšeně.

Petr si oddechl, že to bude lehčí, než si myslel. „Jasně, nakup si, co potřebuješ a počkej na mě tady u pokladen. Potom tě hodím domů.“

„Tak ti přeji hezký den,“ popřál servírce Petr, když ji vysazoval před hotelem.

„Nepůjdete na pivko? Zvu vás.“

„Řídím, jak vidíš, ale někdy si to vyberu,“ zasmál se Petr.

„Dobře, jsem Renata. Moc vám děkuji,“ zašvitořila holčička a s úsměvem na rtech zabouchla dveře od auta.

Petr ji chvíli provázel pohledem. Věděl, že teď a tady jí nic nehrozí. Celou cestu z města hlídal, jestli je někdo nesleduje. Proto byl klidný. Bylo mu jasné, že když budou chtít, najdou si jak Renatu, tak i Matěje. Nebyl všemocný, aby chránil všechny. Navíc tohle nebyl jeho boj. Přesto ještě chvíli stál na parkovišti u hotelu a sledoval, jestli náhodou nespatří Matese. Třeba na rampě, kam vedly dveře z kuchyně. To vše mu vyslepičila Renata, když ji vezl z města. Zároveň se dozvěděl, že Mates je nejen blb, ale taky divný. S nikým se nebaví, dělá jen, co musí, a ani na pokoji, kde může bydlet, se nezdržuje. Prý se jen někde toulá a s nikým moc nemluví. Prostě blb.

Když vynosil tašky s nákupem na terasu, šel zaparkovat auto do garáže, která byla pod chatou. Jiní by tam měli sklep, ale on ho nepotřeboval. Pro něj bylo důležité, aby nikdo neukradl jeho mazlíčka a nepoškodil ho. To auto patřilo Danovi. Do domu vešel z garáže, a když odemknul dveře na terasu, šel uklízet nákup. Bylo toho hodně. Sám pro sebe by toho nikdy tolik nenakoupil. Ale po víkendu měl přijet Fanda a jeho žena. A hlavně Fanda toho dokázal spořádat víc než četa vojáků. Přesto měl ty dva strašně moc rád.

Ve chvíli, kdy odnesl poslední tašku do domu a uklidil, kam to patřilo, svlékl si propocené tričko a kalhoty. Chtěl si ještě zapálit, ale

hladina jezera byla silnější droga. Proto se vydal na pláž a vlezl do vody. Byl to doslova balzám.

Tady na té samotě si připadal šťastný, oprostěný od všeho zlého, co ho potkalo během jeho života. I když si někdy připadal sám a bylo mu smutno, přesto měl stále rád život a chtěl si ho užívat. Jen ho mrzelo, že sem nikdy nedostal maminku. Byla stará a nemocná a pořád si stěžovala, že je sama. Petr však věděl, že to s ní není tak špatné a tam u nich na malém městečku ji všichni berou jako vitální paní, co se ráda do všeho šourá. Přesto doufal, že ji někdy přemluví, aby sem přijela. Zatím pevně odolávala. Její argument byl, že kdyby umřela, chce umřít ve své posteli. Petr si však byl jistý, že to nebude tak brzy. Smrt lidí, které miloval, si v poslední době užil víc než dost.

Po návratu si udělal kávu, nalil víno a stále nahý se vrátil na verandu, kde se posadil na židli a sledoval jezero. Ten pohled miloval. Kdyby byl básník, snad by složil i nějakou báseň o tomhle místě. Znovu si uvědomil, jak moc je Fandovi vděčný, že mu tohle místo doporučil. Nebyl naivní a věděl, že ho chtěl kamarád hlavně někam uklidit, kde bude spokojený. Fanda ho znal až do morku kostí a věděl, že je Petr občas romantik a potřebuje svůj způsob života. Tohle místo mu skutečně vyhovovalo. Tady, i když byl sám, dokázal se smířit se smrtí lidí, které miloval, na kterých mu záleželo. Bylo to zvláštní. Každý by se snažil být někde v centru, mezi lidmi. Jemu tohle místo však zachránilo život. Sice často vzpomínal, ale zároveň tu dokázal žít.

Najednou se Petr rozběhl z verandy a jako blázen se řítit znovu na pláž a do vody. Cítil, že se potřebuje spojit s tím, co ho tolik přitahalo. Jezero bylo jeho další láska. Bylo mu jedno, co si o něm, kdo myslí.

Tady žil a chtěl žít dál. Život byl přeci tak nádherný. Pořád měl pocit, že tady jsou s ním Ondra i Dan. Kluci, které tak miloval a věděl o nich, že by tady byli šťastní.